

Неделник

ПРИЛОЖЕНИЕ ЗА ПОЧИВНИТЕ ДНИ

ДУМА

СНИМКА ЛИЧЕН АРХИВ

Името на **МАРТИНА АПОСТОЛОВА** наизумя с излизането на "Ирина" - първия за нея като кино-актриса пълнометражен филм. Режисьорският дебют на Надежда Косева има вече над 20 отличия, получени за по-малко от година. Изпълнителката на главната роля пък е удостоена с девет награди. Преди да се посвети на превъплъщението пред камерата и на сцената, професионално играе футбол. Сама се подготвя за кандидат-студентските изпити за актьорско майсторство и е приета от пръв път в желаната специалност в НБУ. След завършването работи в Благоевградския театър, записва и магистратура по режисура. Може да бъде видяна на софийска сцена, като не крие, че намира себе си най-вече в представления с кауза.

МАРТИНА АПОСТОЛОВА:

Много ми е трудно да гледам "Ирина"

Важното е да играя в качествени филми и театрални представления, след които хората да не чувстват тези два часа изгубени, сподели харизматичната актриса

Интервю на **Альона НЕЙКОВА**

■ След вашето участие във филма "Ирина" много хора ви оприличават с главната героиня. Дразни ли ви този факт, Мартина?

- Не, напротив, даже ме ласкае. Това означава за мен лично, че съм си свършила работата. Но знам, че ако имам шанс да продължа да снимам, хората ще спрат да ме оприличават само с Ирина. А и също така надявам се този образ да остане като спомен в тях, защото моята роля не е нещо, с което да не се гордея. Мога да застана с цялото си същество зад този филм.

■ *Вие самата колко пъти го гледахте?*

- Три или четири. По принуда. На официалната премиера, на няколко други представления на "Ирина" - гледах го заради близки хора, които са присъствали на тези прожекции, за да бъде с тях. Но избягвам.

■ *Защо? Да не би да откривате някакви грешки в играта си?*

- Това, с грешките, мисля, че е нещо много лично. Може да звучи претенциозно, но ми е много трудно да гледам филма. Защото както всеки актьор влага всичко в работата си, така го направих и аз - дадох всичко, което можах, с което разполагах като емоционален заряд. И всеки път си го преживявам отново и отново, макар и по различен начин. А трябва да се съхранявам емоционално. Дори само последните две сцени са ми изключително тежки...

На стр. 10

Много ми е трудно...

От стр. 9

■ *Всичко, как ще тълкувате финала? Може ли да се говори за ново начало след всичко, което се е случило на героят?*

- В американска продукция с хепиенд със сигурност може да има рестарт. Но във филм, направен в Източна Европа, финалът е такъв, какъвто е животът на хората, а именно - нито хубав, нито лош, а просто такъв, какъвто е. Няма ново начало, има просто едно продължение с малко повече надежда, с малко повече любов и с малко повече светлина в душите.

■ *В този филм обаче изцяло липсва смях. Вие самата по-тъжна ли станяхте след него или напротив - цените всеки хубав момент още повече?*

- В "Ирина" има една усмивка и три прегръдки. Броили сме ги умислено. Но аз със сигурност станах много пощастлива и усмихната след филма.

■ *Колко време продължиха снимките?*

- Официално - четири седмици имахме: две през лятото и още толкова зимата. Самата аз участвах в трийсет и няколко снимачни дни. Филмът е нискобюджетен и за всичкото това време нямаше как да разполагаме с целия екип. Така че много от кадрите с мое участие бяха заснети само в присъствието на режисьора Надя Косева и оператора Кирил Проданов - тримата си комуникирахме по телефона. Например, за кадрите на магистралата, с меда постоянно бяхме на слушалки - аз се разкарвах с един хляб, те бяха на отсрещния хълм, в квартал "Църква", и просто ми казваха: айде, тръгвай сега... И аз вървах, и чаках да ми се обаждат, че сцената е готова, за да спра да ходя...

■ *Върнахте се със специален приз от "Берлинале". Имате и доста други награди - от фестивали във Варшава, Тбилиси, Хонконг, Мароко... Коя е най-ценната за вас?*

- Не ги степенувам, но може би най-ценно ми е, че първо взех награда в България, след която последваха други. А пък чисто емоционално най-силно е отличието, което получих в Германия, в Котбус, тъй като можех да го споделя със сестра ми. Тя за пръв път гледа филма там и съвсем изненадващо бях удостоена с награда...

■ *След толкова силен дебют със сигурност дълго време ще ви свързват с образа на Ирина. Но все пак - каква роля искате да изиграте, за да покажете, че можете да се превъплъщавате и в други персонажи?*

- Надявам се да не ме свързват само с Ирина. Досега в театъра не съм играла сходни роли, слава Богу. Вярвам, че някой режисьор ще

има достатъчно смело въображение, за да си ме представи в друг образ и да ми даде шанс. Това, което искам, е да продължавам да имам късмета да си партнирам с такива актьори, с каквито ми се случи да бъда в "Ирина". И ми се струва, че тогава вече всичко ще е възможно. Честно да ви кажа, нямам мечтана роля. Важното е да играя в качествени филми и театрални представления, след които хората да не чувстват тези два часа изгубени. Пък каквото остане от мен - остане...

■ *Успяхте ли да се срещнете в Германия със Самуел Финци, който направи голямо впечатление на всички с речта си на "Берлинале"?*

- Не, за съжаление, не се видяхме. Но със Санчо се познаваме от едно от изданията на театралния фестивал "Варненско лято". Сигурно ако и на "Берлинале" бяхме се срещнали, щях много да се радвам да споделим тази емоция. Уви...

■ *След като "Ирина" получи голямо признание от различни международни кинофоруми, бихте ли нарекли филма фестивален или все пак мислите, че ще е интересен и за широката публика?*

- Той е фестивален със сигурност и досегашият му живот го доказва. Също така запазиме "традицията" филмите, които не се гледат толкова много и не са изключително посещавани на родна земя, да са много успешни отвъд границите. И обратно също е вярно. Просто си има филми и филми. Това важи не само за България, а за всяка друга държава. Има касово кино, както и такова, което се гледа от по-малко зрители, но пък е оценено от професионалната публика.

■ *След "Ирина" вероятно*

но имате много предложения от чуждестранни продукции. Ще приемете ли? Представяте ли си да играете на език, различен от българския?

- Да, това беше и целта на моето посещение в Берлин.

■ *Тоест, да очакваме ли да ви видим в някоя европейска продукция?*

- Очаквайте...

■ *В много малко роли актьорът има привилегиата да бъде себе си. Колко от вас има в Ирина?*

- Със сигурност доста от себе си съм вложила, но като черти на характера - много малко се припознавам в този образ. И слава Богу.

■ *А мечтаете ли си за роля, в която да демонстрирате 15-годишния си опит от свирене на китара?*

- Да, защо не? Мисля, че за всеки актьор е голям късмет да може да покаже голяма част от уменията си на сцената или на екрана.

■ *Често споменавате Цветана Манева като една от вашите големи учители по актьорско майсторство. Кое е най-важното, което запомнихте от нейните уроци?*

- Няма само едно нещо. Но много силно съм запомнила това, че трябва да си извоюваш останалите хора да те зачитат като човешко същество, да зачитат правата ти. А чисто актьорски - мисли едно, говори второ и прави трето.

■ *Все още ли продължавате да работите в кафене, за да имате повече избор в актьорската професия?*

- Да, само че успях да отворя мое кафе - заедно с предишния ми шеф и приятел. И сега не съм зад бара, а имам още по-отговорни задачи.

■ *А каква е ролята на футбола в живота ви сега?*

- Доставя ми удоволствие.

Цветана Манева е сред големите учители на Мартина Апостолова по актьорско майсторство

■ *Станяхте част и от гражданската инициатива за забрана на добива на ценни кожи в България. Защо?*

- Защото не смятам, че което и да е живо същество заслужава по какъвто и да е начин да бъде насилено, убито, да има мъчителна смърт в полза на големи бизнеси, корпоративни идеи и т.н. И го намирам за изключително нехуманно и античовешко действие.

■ *В София почти не останаха малки кинозалони, в които да може да се гледат нискобюджетни и арт филми. Представяте ли си "Ирина" да се показва в мултиплекс със зрители, които хрупат пуканки по време на прожекцията?*

- Филмът присъстваше няколко седмици в синеклексите. Аз не съм била на нито една такава прожекция. Но след като е филм и след като е кино, всеки има право да го види и да го изгледа по какъвто начин е позволено в

дадения салон.

■ *Хората, които нямат представа за дадена професия, не знаят с какви трудности се сблъскват онези, които я практикуват. Мислите ли, че българите достатъчно оценяват актьорите и знаят колко им е трудно да оцеляват днес в България - включително и като обикновени хора, не само да се превъплъщават на театралната сцена и на екрана?*

- Мисля, че не е нужно да се знае това нещо. Никой не го бърка ние по какъв начин се справяме. Важното е да му донесем нещо с изпълнението си. Защото, в крайна сметка, никой не ни е карал насила да се занимаваме с дадена професия. Но мечтая за уважението, което заслужаваме като артисти и като изпълнители. Минимумът на това уважение е да не виждаме осветени от дисплеите лица, когато вдигнем глава към публиката.

■ *Станяхте доста разпознаваема олице след вашия кинодебют. Как ви промени славата?*

- По никакъв начин, надявам се. Поне така казват приятелите ми, а аз на тяхното мнение се осланям, както и на родителите ми. Мисля, че успях да се съхраня, поне засега.

■ *Имате ли някакъв ритуал, преди да излезете на сцената?*

- В театъра - да. Усамотявам се и слушам една определена песен.

■ *Вие сте професионална футболистка, карате мотори, проявявате се като екстремна личност, имате ярка и категорична гражданска позиция... Но какво не знаят хората за Мартина Апостолова?*

- Не подозират, че плача много...

■ *Пожелавам ви по-малко сълзи и повече радост. А също да получавате смислени роли и често да ви споделят заслужени успехи.*

- Не подозират, че плача много...

■ *Пожелавам ви по-малко сълзи и повече радост. А също да получавате смислени роли и често да ви споделят заслужени успехи.*

- Благодаря. Дано...

СНИМКИ ЛИЧЕН АРХИВ

СНИМКИ ЛИЧЕН АРХИВ

Не крие страстта си към моторите